

[Ahlmann-Ohlson]

kaldende? Vi tror, at spørgsmålet melder sig hos mange hver eneste dag.

Hvis vi i dagligdagen skal have mulighed for at vide, om det ene eller andet stof kan være kræftfremkaldende, er der kun ét at gøre: vi er nødt til at få stoffet beskrevet og defineret, så vi kan forstå det. Her kommer mærkning af kræftfremkaldende stoffer ind i billedet. Vi er helt med på, at ikke alle stoffer er lige farlige. Vi ved også, at der visse steder kun er risiko, såfremt den ene eller anden grænseværdi overskrides.

Det konservative folkeparti vil gerne være med til at intensivere arbejdet med at skabe større klarhed om, hvad der er kræftfremkaldende, og hvad der ikke er det. Vi vil støtte de bestræbelser, der er i gang for at få EF til at arbejde langt hurtigere med denne sag. Det er godt, at miljøministeren prøver så at sige at »afforvirre« hele dette felt ved straks ved begyndelsen af næste samling at give folketinget en færdig analyse af, hvilke muligheder der findes for at sikre befolkningen imod kræftfremkaldende stoffer i relation til mærkning.

Vi må i folketinget erkende, at udviklingen og forskningen på cancerområdet går så hurtigt, at vi ikke kan holde til at sidde med hænderne i skødet. Der skal aktiv handling til, og det vil vi støtte, når ministerens redegørelse er klar straks efter sommerferien.

Bente Nielsen (V):

Der er mange rigtige intentioner i dette forslag om kræftmærkning fra socialdemokratiet. Der er da heller ingen tvivl om, at de 22 stoffer, der i dag er på den liste, og som skal mærkes som kræftfremkaldende, er for lidt, og i den forbindelse er det værd at nævne, at Danmark oprindeligt foreslog flere stoffer på listen.

Forslaget fra socialdemokratiet er dog meget vidtgående, når det kræves, at samtlige 208 stoffer skal mærkes, dels fordi disse stoffer er af vidt forskellig karakter, dels fordi deres farlighed er utrolig forskellig. Der er dog én ting, jeg er enig med forslagsstillerne i, og det er, at mærkningen af kræftfremkaldende stoffer, når det drejer sig om EF-sammenhæng, skal foregå efter et minimumsdirektiv, således at det vil være muligt at gennemføre nationale foranstaltninger, som går videre.

Miljøministeren har lovet miljøudvalget, at han kort efter sommerferien vil redegøre for hele denne problematik om kræftmærkning af stoffer. Jeg finder, at vi skal afvente denne redegørelse fra ministeren, inden vi laver ny lovgivning på området.

Gade (SF):

I SF er vi positive over for forslaget og mener, at det er vigtigt, at mistanken om, hvorvidt et stof er kræftfremkaldende, skal komme arbejdsmiljøet og sundheden til gode. Forslaget tager jo hele WHO's liste med, og det rejser spørgsmålet – fordi listen også selv differentierer efter farlighed – om mærkning og differentiering efter farlighed. Det er et spørgsmål, vi vil kigge på under udvalgsarbejdet.

Det er vigtigt, at vi får en bedre mærkning. Det forløb, vi kender til, hvor miljøstyrelsen havde udarbejdet en liste over 32 eller 41 stoffer, som man rejste til forhandling med de andre EF-lande med, men hvor man kom hjem med kun 22 godkendt, understreger, at det er et område, hvor vi har ret alvorlige problemer med EF.

Derfor synes jeg, der er grund til at hæfte sig ved, at ministeren sagde, at det kunne blive nødvendigt at bruge sikkerhedsklausulen i direktivet, hvilket altså betyder, at man kan lave nationale særregler. Jeg lagde også mærke til, at venstres ordfører sagde, at der kunne blive tale om at lave nationale særforanstaltninger, og det er jo nye toner.

Det er tendenser, jeg synes er vigtige at lægge mærke til, for det er klart, at vores syn er, at forslag af denne type skal vi vedtage frit i folketinget i den forstand, at vi skal foretage de nødvendige sundhedsprioriteringer, og så må vi se, om det giver problemer. Det må vi bare køre igennem, som vi ønsker at prioritere det – sådan har jeg også læst forslaget, det er tankegangen i det – og så må vi tage en slåskamp med EF-Kommissionen og eventuelt andre EF-lande, hvis de ikke vil acceptere, at vi foretager de rigtige sundhedspolitiske prioriteringer.

Forslaget har nogle bemærkninger om de nye procedurer i forbindelse med EF-pakkens vedtagelse. Jeg har ikke den samme optimisme, som der ligger i formuleringen om, at de nye procedurer vil kunne bruges til en hel masse positivt. Derfor mener jeg, det vig-